

*З світлим Святом Воскресіння!
З днем, коли Христос Воскрес!
Щастя, радості, всім нам
Хай зішле Господь з небес!*

*Усім читачам, кольпортерам та співтворцям
«Благовіста» бажаємо благополуччя, великодньої
радості та смачної свяченої паски. Хай Воскреслий Ісус
наділить Вас міцним здоров'ям та своїми ласками.*

Митрополит Іван, Кир Володимир, Кир Євген
Редакція БЛАГОВІСТА

«Нехай твоє Свято ніколи не закінчується...»

У святковий радісний празник Воскресіння Христового кожен християнин спішить до храму, щоб почути та заспівати Христос Воскрес! За словами євангелиста Матея в день Пасхи ми можемо повторити: «Оце ми йдемо в Єрусалим, і Син Чоловічий буде виданий, і засудять Його на смерть і третього дня Він Воскресне» (Мт. 20,18-19). Тим Єрусалимом стає для кожного його парафіяльна церква.

Думаю, що кожний храм в цей святковий день особливо прикрашений. Це відбувається зусиллям конкретних осіб, які трудилися, працювали найкраще як вміли, це їх особиста жертва, яка нагадує, що закінчився сумний час посту а почався радісний час, тому що Христос воскрес. Ця зміна показує, що людина потребує такої віднови, такої радості, а також такого тепла, яке дає Воскресіння Христове. Святий Іван Золотустий у посланні на день Пасхи каже, що з радості Воскресіння повинен радіти той, який був перший і той, який був останній. Ніхто не може сумувати, не може бути самотнім, бо сьогоднішній празник це свято радості, бо здійснилася Божа обітниця.

Пасха, яку ми святкуємо, це перехід до нового місця. Гадаю, що у кожного з нас багато таких подій, місць, що дають себе

визначити як нове місце, як перехід від слабостей до успіху, до усвідомлення собі правди та запитати себе: як маю розуміти своє християнське покликання?

Навчені власним досвідом, ми бачимо, що життя людини має свої періоди: радості та скорботи, успіхи та невдачі, дозрівання та зрілості, слухання наставників та керівництво підопічними. Це все є мінливі події, серед яких проминає наше життя. Але поміж усіма цими справами кожен з нас має нагоду поступати добре і зле, совісно або недбало, дарувати іншим радість або засмучувати, прощати або носити пам'ять минулої образи, заздрості або іншого упередження. І саме від нас залежить, що хочемо далі понести. Однак з допомогою приготує до нас Світлий

(Закінчення на 2 сторінці)

Великоднє послання Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і Преосвященним владикам, всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям, преподобним ченцям і черницям, дорогим у Христі мирянам Української Греко-Католицької Церкви.

Христос Воскрес!

*Вчора нас поховано з Тобою, Христе, —
Встаємо сьогодні з Тобою воскреслим,
Бо вчора нас з Тобою розп'ято.
Тож і нас прослав, Спасе, у царстві Твоєм
(Пісня 3 Канону Воскресної Утрени).*

Дорогі в Христі!

Попри всі цьогорічні випробування і непевність, Великдень — «день, що його

учинив Господь» (Пс. 117, 24) — є для нас часом невимовної радості й надії. У світлий празник Воскресіння Христового свята Церква оспівує таїнство поєднання протилежностей: поховання і воскресіння, смерті і життя, розп'яття і слави, смутку і радості. У тому й полягає велике пасхальне таїнство, що сам Син Божий стає одним із нас, вмирає, подібно як ми, щоб ми могли

(Закінчення на 3 сторінці)

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ Владик УГКЦ у Польщі

Всесвітлішим і Високопреподобним Отцям, Преподобним Монахам і Монахиням, Дорогим у Христі Братам і Сестрам!

**Христос Воскрес!
Дорогі у Христі Брати і Сестри!**

Пробуючи зглибити зміст літургійних текстів Празника Христового Воскресіння, без проблем зауважимо, що у них дуже багато фрагментів, які говорять про перемогу. Найбільш асоційований з Христовим Воскресінням тропар «Христос воскрес із мертвих, смертю смерті подолав і тим, що в гробах, життя дарував!», який співаємо безліч разів у великодньому часі, говорить про Христову перемогу над найбільшим ворогом людини, яким є смерть. Стихира Пасхальної Утрени оспівує нашу радість та вдячність за цю перемогу: «Святкуємо перемогу над смертю, знищення аду, іншого життя вічного початок, і, радіючи, оспівуємо того, що це вчинив, — єдиного благословенного отців Бога і препрославленого». Врешті подолана смерть, яка досі забирала людині не лише життя дочасне, але й не давала їй можливості оглядати Бога у вічності.

Ісус Христос, подолавши своїм воскресінням смерть, яку він прийняв на хресті, переходить до нової, незваної нам, форми тілесно-духовного життя. Його теперішнє життя не підлягає вже смерті. Ніхто не може вже його зранити чи відібрати у нього життя. Хоча він має фізичне тіло, не є воно обмежене бар'єрами дочасності. Воскреснувши з мертвих, Ісус Христос переходить до нового, вічного життя. Після Христового Воскресіння люди й надалі вмирають. Але смерть тіла, як наслідок гріха наших прародичів Адама і Єви, буде остаточно подолана як остання. Говорить про це св. апостол Павло в листі до Коринтіян: Потім кінець, — коли то він передасть царство Богові й Отцеві, коли знищить всяке начальство й усяку владу й силу. Мусить бо він царювати, поки не покладе всіх ворогів йому під ноги. Знищений буде останній ворог — смерть (1 Кор. 15,

(Закінчення на 2 сторінці)

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

Владик УГКЦ в Польщі

(Продовження з 1 сторінки)

24-26). Коли наступить другий прихід Ісуса Христа, який воскрес із мертвих, вповні прийде Царство Боже. Тоді також і ми, перемінені, як Христос, його Воскресінням, будемо жити новим, вічним життям. Про це нас запевнює Книга Одкровення: і Бог витре кожен сльозу з очей їхніх; і смерті не буде більше, ні скорботи, ні плачу, ні болю не буде більше, бо все попереднє минуло (Одкр. 21, 4).

Смерть є безпосереднім наслідком гріха, який внесли у наше життя біблійні прабабки, Адам і Єва. Їхній гріх непослуху Богові

завдяки чому він міг бути рятунком для світу, який поринав у грісі, ненависті та злобі. Воскреснувши з мертвих, Ісус Христос подавав не лише свою смерть, але також і нашу. Подолав він теж і гріх, який є причиною смерті. Сьогодні кожен, хто цього бажає, може у Христі подолати свою смерть і гріх, від якого також і наша смерть бере свій початок.

Христова перемога над смертю і гріхом подається нам як дар, який можемо прийняти, щоб жити вічним життям у Христі. Цей дар усвідомлюється нам особливо сьогодні, під час радісного святкування Христового Воскресіння. Христос Воскрес і живе вічним життям. Але він очікує також нашого воскресіння. Чи будемо мати участь у його вічному житті, перемінені, у новому тілі, буде залежати виключно від нас. Щоб це стало нашою часткою, необхідно, особливо сьогодні, усвідомити потребу зірвати з гріхом, ненавистю та всяким злом, що пробує опанувати наше життя. В стихирі Воскресної Утрени читаємо: Очистьмо почування, і побачимо Христа, осяяного неприступним світлом воскресіння, щоб ясно почути, як він мовить: Радійте всі, що пісню перемоги співаєте.

Останні пів року, з огляду на події, які відбуваються в Україні, викликали у нас велике бажання брати участь у перемозі. Всі ми очікували перемоги під час Пилипового Посту, повного напруги, викликаного подіями на Київському Майдані. Ми очікували перемоги

під час Різдва Свят та Йордану, які проходили під знаком непевності та страху перед можливою пацифікацією Майдану та у болю через жертви, які загинули у Києві. Бажання перемоги не опускало нас також під час Великого Посту, коли ми були свідками окупації Криму та жили у постійній непевності, чи не наступить збройна інтервенція в Україні та чи не буде дальшого поділу її територіальної цілісності. Після всіх цих переживань ми, нарешті, дочекалися радості Христового Воскресіння — перемоги життя над смертю, добра над злом, сил світла над силами темряви.

Гріх і смерть можемо перемогти лише разом з Христом — силою його воскресіння. Однак потрібно нашого бажання, зусилля та відкритості на Христовий дар, так як співаємо у стихирі Пасхи: Воскресіння день! Просвітїмся торжеством, і одні одних обнімемо, та скажімо: Браття! І тим, що ненавидять нас, простім все з Воскресінням.

Дорогі у Христі Брати та Сестри!

Ми глибоко вдячні за Вашу солідарність з Україною, що так щедро до сьогодні виявляється у молитві та у матеріальній підтримці. Однак не можемо забувати, щоб за матеріальною підтримкою йшла також вірність мові, традиції, культурі та Божому закону згідно з нашою церковною приналежністю. Якщо цього не буде у житті кожного з нас, Україна не переможе під час загрози, а ми будемо однією з причин цього.

Щоденна вірність потрібно є також нам — тим, які живемо на поселеннях. Ми переконалися, що не вистачить мобілізувати всі свої сили в момент, коли вже настає загроза. До змагання і перемоги потрібно підготовлятися постійно, особливо в час миру. Цією підготовкою має бути наша постійна вірність Богові, Церкві та Народові.

Щоб повна духовна і дочасна перемога була нашою участю, не вистачить уповати

лише на власні сили, але обов'язково шукати підтримки і сили у Христа Воскреслого, Переможця життя над смертю, світла над темрявою, правди над брехнею. Спираючись на Воскреслого Христа не втрачаймо надії, що силою молитви, єдності та особистої вірності й відповідальності зможемо остаточно досягнути дар перемоги у всіх аспектах нашого духовного і дочасного життя. Бо Воскреслий Спаситель не потребує до перемоги зброї та багатотисячних армій, а прислуховується до молитов вірного народу.

Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Бажаємо усім Вам, щоб цьоголітні свята Христового Воскресіння допомогли усвідомити, що ми черпаємо з оwoчів Христової перемоги нашу силу до перемоги над смертю та гріхом. Завдяки цій перемозі дається нам, як дар, вічне життя у Бозі. Однак, щоб його досягнути, потрібно у це повірити та жити на щодень згідно з Христовим Євангелієм.

Бажаємо усім Вам радісного та глибокого переживання Свят Христового Воскресіння. Нехай Воскреслий Христос благословить усіх Вас миром і душевним спокоєм та дає силу бути щодня переможцями у боротьбі з гріхом, смертю та всяким горем, яке бере початок у первородному грісі. Радісне, родинне, але, передусім, глибоко духовне святкування цьоголітних Свят Христового Воскресіння нехай скріпить у кожному віру в остаточну перемогу та у вічне життя з Воскреслим Христом.

Нехай Господь благословить усіх Вас, Ваші родини та цілий наш Народ в Україні та на поселеннях.

Благословення Господнє на Вас!

+ **Архиепископ Іван Мартиняк**
Митрополит Перемишсько-Варшавський
+ **Володимир Р. Ющак, ЧСВВ**
Владика Вроцлавсько-Гданський
+ **Євген Попович**
Єпископ-помічник Перемишсько-Варшавської Архиепархії

Дано у Перемишлі-Вроцлаві на Празник Христового Воскресіння 2014 Року Божого.

«Нехай твоє Свято ніколи не закінчується...»

(Продовження з 1 сторінки)

празник Воскресіння Христового. Допмагає вирішити. То Він дає нам насагу, дає нам надію долати різні життєві труднощі й перешкоди матеріальні й духовні, тому що Христос Воскрес. У воскресінні людина стає вільною від усього, що її зв'язує із земними турботами та тягарями. Воскресіння Христове є основою нашої віри і запорукою нашого воскресіння після смерті. Це для нас велике скріплення, тому і сьогоднішній Празник, це свято великої радості та надії, яке має продовжуватися. Заснователь екуменічної спільноти з ТЕЗЕ, покійний брат Роже, залишив знаменні слова для кожного християнина, повсякчасні і завжди актуальні великодні вітання, а це саме такі прості слова: „Нехай твоє Свято ніколи не закінчується.” Саме, хай це свято продовжується своєю радістю на наступні дні, тижні та місяці. Пасха вчить нас, щоб цей

перехід з темряви до світла відбувався кожного дня. Цей „Перехід Ісуса” від смерті до життя, це про яв Його любові до людей а та любов має бути у нас щодня. Герой сьогоднішнього свята Христос — переміг. Він перейшов від смерті до життя.

Воскресіння Ісуса примушує нас, щоби також задуматися над усіма нашими релігійними, суспільними та національними подіями, які чекають у цьому році. Необхідним є, щоб ми не мовчали, щоб ми вмiли говорити про наші справи, а також засвідчували своєю присутністю. Вмiймо наново відкривати свою церковну східну ідентичність, не даваймо себе звести іншим, які хочуть нашого приниження. Вмiймо бути вірними синами та дочками нашої Церкви. Вмiймо відкривати духовне багатство нашої Церкви. Скріплюймо почуття великої вартості цього, що свята можемо святкувати у рідному обряді. Іноді

потреба жерти, особливо тоді коли треба переїхати чимало кілометрів до власної церкви, але без цього не було би нас.

Життя міняється. Події в Україні показують як народ встає з колін, як шукає своєї гідності і права жити в вільній державі. В цей день також хочемо бути разом з Україною, хочемо обіймати друг друга, як співаємо в Утрени Пасхи, хочемо і з ними ділитися надією, яку приносить Христос. Думаю, що хочемо, щоб вкінці запанував мир в родинах в Україні. Одночасно з тривогою приглядаємося до того, що там діється. Бачимо людей, які називають себе християнами і до того ще братнім народом, але яким далеко до Бога, бо їхні дії засвідчують, що в серці не мають любові до ближнього, не шанують другого. Звинувачують, засуджують, не вмiють протиставитися брехні, бо це вимагає жерти. Але коли у них немає Бога, то і не вмiють зрозуміти чим є жертва. Така мінливість нашого

буття може нас налякати і знеохотити. Щорічне святкування найбільшого в літургичному році празника Христового Воскресіння нагадує нам, що на протигагу нестабільності подій нашого земного життя слід поставити те, що Боже, яке є тривалим і незмінним. І ця правда дає нам підставу для нашої віри і надії. В цей святковий час наші спільні молитви направмо на добрі справи, світлі помисли. Нехай Господь дає нам мудрість для єднання сердець і помислів, бажань і нашої праці.

Цей празник це доказ Божої турботи про наше добро. З Празником Воскресіння кожен повинен відновити себе, тому що Пасха це перехід до нового місця, до нової дійсності. Це свято спонукає нас, щоб ми з надією йшли в життя.

В цей особливий день ми молимося за кожен нашу парафіяльну спільноту, за нашу Церкву та народ, за добру його долю. Вірю, що всі наші зусилля та молитви вийдуть на добро кожному. Вірю, що це свято продовжується коли ми визнаємо Ісуса Христа, коли ми визнаємо правду, що справді Христос Воскрес!

о. Аркадій Трохановський

Великодні послання Блаженнішого Святослава

(Продовження з 1 сторінки)

воскреснути, як Він! Христос проходить свою хресну дорогу за нас і на наше благо, даруючи нам своє світле воскресіння та нове життя в Бозі. Отже, хрест і воскресіння нерозлучні. Вони стосуються не лише Христа: у таїнствений спосіб зачіпають усе людство і кожного з нас зокрема. Подія, яка відбулася в житті Ісуса Христа, — Його смерть і воскресіння, — увібрала в себе всю історію людства, усі страждання, як минулого, так і прийдешнього, і преображає їх у нове життя, у нову радість. Воскреслий Христос входить у серцевину особистої історії кожного з нас, Він, можна сказати, переживає наші страждання і приниження: ми водночас із Ним розп'яті й засуджені, та разом із Ним підіймаємося з гробу і воскресемо. Вчора нас із Ним було поховано, а сьогодні — встаємо із Ним воскреслим.

Вчора нас поховано з Тобою, Христе... вчора нас з Тобою розп'ято.

Ісус Христос силою і діянням Святого Духа присутній в історії нашої Церкви і нашого народу. Ми добре знаємо цей Його і наш хресний шлях. Ще в недавньому минулому нашу Церкву і наш народ катували й розпинали, ложно свідчили на нас, у нас стріляли і кидали в тюрми. Однак ми все це пережили і, дякувати Богу, відродилися до нового життя спільноти Христових учнів. Якраз цього року минає 25-річчя легалізації та відродження нашої Церкви на рідній землі. Тож засилаймо молитви до престолу Всевишнього, дякуючи Йому за благодать і силу, яка допомогла нашому народові вистояти серед жадливих випробувань і страждань. Ця перемога — знак дієвої присутності воскреслого Спасителя між нами в далекому і недавньому минулому, а водночас запорука нездоланності нашого народу і в майбутньому.

Христос і сьогодні є з нами! Наші болі Він приймає так, немовби це Йому особисто завдавали рани. Це Його було зневажено побиттям молоді на Майдані... Це Він — перша жертва Небесної сотні

Сьогодні знову нам погрожують зброєю і залякують розділом країни та захопленням храмів. Але Христос і сьогодні є з нами! Наші болі Він приймає так, немовби це Йому особисто завдавали рани. Це Його було зневажено побиттям молоді на Майдані. Це Його зробили нужденним, коли добро народу розкрадала корумпована влада. Це Його ув'язнювали та несправедливо засуджували, виставляли нагим на морозі і катували викраденим. Це Він — перша жертва Небесної сотні. Його слова на хресті, що звучать сьогодні в сумлінні віруючих людей України, — «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять!» (Лк. 23,34), — стосуються насамперед тих державних і церковних лідерів, своїх і сусідніх, які підбурюють народ до сліпої агресії та ненависті: «Розіпни, розіпни Його!» (Лк. 23,21). Однак сила людської злоби, брехні і насильства є нічим порівняно із силою Божої правди й любові. Це Христос нас сьогодні підносить, і як Церкву, і як народ. Як у Воскресінні добро долає зло, так і в нашій історії любов перемагає злобу й ненависть, а мир — усякі погрози війною.

Встаємо сьогодні з Тобою воскреслим.

Сила зброї никне перед славою Воскреслого, бо «сьогодні встаємо з Тобою воскреслим». Усі ми це відчуваємо, на рідній землі і на поселеннях. Сила Христового воскресіння сьогодні є нашою надією в церковному, суспільному та особистому житті. Не маємо певнішої і сильнішої допомоги — ні в міжнародній дипломатії, ні в силі військових потуг чи людських домовленостей, які готові за тридцять срібняків виставити ціну Неоціненному. У своєму воскресінні Христос силою Святого Духа чинить єдиним народом тих, хто колись протистояв один одному: «Немаює ані грека... ні чоловіка ані жінки, бо всі ви одно у Христі Ісусі» (Гал. 3,28).

Учімося поважати і любити того, хто відрізняється від нас: думає по-іншому, дотримується інших звичаїв чи розмовляє іншою мовою — саме це є свідченням слави Воскреслого!

Знаком нашого «вставання» з воскреслим Спасителем, який підносить нас із «гробу» гріха, нехай стане наше оновлене Божою любов'ю ставлення до всіх без винятку людей. Любімо і обіймімо кожного, хто є поруч, у нашому селі, містечку, місті, у нашій області та на всій нашій Землі. Учімося поважати і любити того, хто відрізняється від нас: думає по-іншому, дотримується інших звичаїв чи розмовляє іншою мовою — саме це є свідченням слави Воскреслого! Усім людям, навіть тим, хто має злобу в серці і несправедливо нас обвинувачує, ми сьогодні проголошуємо радісну вістку про воскресіння. Бо ж знаком воскресіння є перемагати сили зла і ненависті Божою любов'ю та милосердям.

Тож і нас прослав, Спасе, у царстві Твоєму.

За давнім церковним переказом, св. Андрій, ставши на київських горах, передбачив велику Божу славу для нашої країни: «Бачите ці гори? На них засяє благодать Божа, тут буде велике місто, і Бог спорудить багато церков». Сяйво Божої благодаті, про яке згадує наш апостол, — це світло Христового воскресіння, яке ніколи не переставало променіти над нашою землею, навіть у найтемніші періоди нашого національного і церковного буття. На нас сповнилися євангельські слова, що їх ми чуємо під час Пасхальної Літургії: «Світло світить у темряві і темрява його не подолала» (пор. Ів. 1, 5). Відблиском небесної слави воскреслого Спасителя є і наш Патріарший собор Воскресіння Христового, який ми посвятили минулого року. Він є для нас живим свідченням Христової перемоги, запорукою невмирущості нашого народу та

знаком єднання всіх дітей нашої Церкви — в Україні і на поселеннях суцільних.

Хоч би де ми були, — чи в Україні, чи на поселеннях, — пам'ятаймо про своє покликання, що випливає з нашого християнського та національного досвіду, а саме: свідчити про нездоланну силу Христового воскресіння, про неминучу перемогу правди над брехнею

Сьогодні, у цей радісний день Воскресіння Христового, благаймо нашого Спасителя, щоб світло Його воскресіння з новою силою засяло над нашим краєм, щоб подолати темряву гріха, незгоди, страху і зневіри та скріпило всіх нас силою Святого Духа на розбудову справді вільної і Богом благословенної держави. Молімося особливо про дар єдності та однодумності для нашого народу. А ця наша духовна єдність дозволить нам відродити і оновити всі державні інституції на основі Божої правди і Божого закону. Хоч би де ми були, — чи в Україні, чи на поселеннях, — пам'ятаймо про своє покликання, що випливає з нашого християнського та національного досвіду, а саме: свідчити про нездоланну силу Христового воскресіння, про неминучу перемогу правди над брехнею, любові над ненавистю, добра над злом, життя над смертю.

Із такими думками єднаюся з вами в молитві і пасхальній радості, у любові та надії, бажаючи кожному з вас мирного і благословенного Воскресіння Христового.

Наш Великдень

Сьогодні, коли Воскресіння Христове входить у наше життя крашаним яєчком під веселий передзвін церковних дзвонів, дивно видається навіть думка про те, що не так давно благовіст звучав хіба в душах українців Часи, коли паска була поза законом, іще залишаються в нашій пам'яті, однак жодні табу ніколи не могли заборонити Великдень. Як і Різдво, це свято пройшло крізь роки гоніння, заборон і людської продажності, зберігши свої традиції та звичай дотепер.

За Радянського Союзу свято Воскресіння Христового, м'яко кажучи, не вітали. Причому це «невітання» було відчутно гостріше, ніж на Різдво. Одна з причин — Великдень завжди святкують у неділю, тобто у вихідний день. Цього дня радянська машина сягала піку своєї марзатичності — ця неділя зажди була робочою. Учні йшли до школи, їхні батьки — до праці. І поміж усіма ними вешталася стукачі, які старанно доносили начальству, хто порушує атеїстичні засади функціонування тодішнього суспільства.

Але навіть тоді люди ходили до плащаниці, святили паску, а перед початком робочої неділі сідали до святкового сніданку в родинному колі. Та й у кабінетах накривали святкові столи й обмінювалися крашанками, смакували ковбасами та шинками з хреном.

Нині, коли Великдень святкують відкрито, не зай-тве буде ще раз нагадати, що Україна разом із незалежністю здобула свободу віри та право на власні традиції. Це ті цінності, за які покоління вистраждали в тюрмах і підпіллі, вибороли, склавши не одну жертву. Про Великдень — нинішній

Пасхальним привітом обіймаю всіх вас! Нехай цього дня засмучені зрадіють, стривожені відчують певність християнської надії. Молитвою лину до поранених і страждених, ув'язнених і вигнаних із рідної домівки, наших воїнів і всіх, хто стоїть на сторожі гідності людської особи в Україні. Усім вам зичу щедро поданих Господом пасхальних дарів.

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога-Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами.

Христос воскрес! — Воїстину воскрес!

+ СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, на свято Благовіщення Пречистої Діви Марії, 7 квітня 2014 року Божого

і тодішній — у розмові «Газети» з визначними українцями.

**Велично святкували вже в часи
Хрущова**

**Юрій Шухевич, Герой України,
дисидент і політв'язень**

Безумовно, Великдень — це величне свято. Це день Воскресіння Господнього й одночасно пробудження природи, тож це насправду особлива урочистість. Нині святкують цей день традиційно, в колі родини. Але найбільш пам'ятними були Великодні, які довелося святкувати в ув'язненні. Особливо сутужно було в тюрмі. Там не було змоги накрити стіл, з'їсти щось смачненьке, не кажучи вже про паску. Для того, щоб відзначити свято, ми кілька днів економили хліб і цукор, аби мати зайву порцію для святкового сніданку — більше нічого не було. Під час перебування в таборі було трішечки краще — мали якусь пасочку, кілька яєць, отож старалися трохи краще провести цей день. До речі, вже наприкінці 1950-1960

(Закінчення на 4 сторінці)

Наш Великдень

(Продовження з 3 сторінки)

років, за правління Хрущова, святкували доволі велично: завжди накривали спільні столи, за які сідало чимало людей. Охоронці навіть не пробували нас розганяти, бо розуміли, що нічого не вдіють із такою кількістю людей. Великдень — це те свято, яке люди святкували завжди, особливо тут, у нас, і ніякі заборони на нього не діяли.

Великдень збирає всю родину

Дмитро Стус, письменник,
син Василя Стуса

Для мене Великдень — найбільше свято з усіх. Святкую його традиційно — вночі йдемо з дітьми та дружиною святити куличі. До речі, моя дружина робить справжню сирну паску, яку страшенно люблю. А потім з'їжджається вся родина — це один із тих днів, коли хочу побути зі своїми рідними. Це для мене найбільше великоднє чудо, бо не так уже й часто збираємося всією сім'єю — 3-4 рази на рік, зокрема, в день народження батька. На жаль, не пам'ятаю святкування

Великодня в ті часи, коли тато був живий... Коли був дитиною, то мама з бабусею просто фіксували, що це Великдень, не більше. Повноцінно це свято увійшло в моє життя вже після служби у війську.

Цього свята не могло не бути

Ірина Калинець, поетеса, дисидентка,
учасниця національно-визвольних змагань

Великдень — найкраще зі свят, найдорожче. Для мене найбільше чудо те, що воно просто є. Навіть у радянські часи, коли Великдень забороняли, це свято для мене завжди було, його не могло не бути. Тоді таємно ходили до церкви, таємно святити паску, зустрічалися таємно і святкували начебто таємно. Розумію, що тепер доволі складно усвідомити, що колись такі свята не відзначали. А мені дивно, що люди не розуміють, що означала тодішня заборона. Та найцікавішим було те, що, попри заборону, народ усе одно збирався і святкував. Це насправді було вражаюче.

Українці вимолили незалежність

Микола Горинь, громадсько-політичний діяч, брат Михайла та Богдана Горинів, українських дисидентів і політв'язнів

Дуже складно сформулювати, чим є Великдень, бо це свято ввійшло в моє життя практично з моменту народження, з вірою батьків. Завжди в цей день люди сподівалися, що Воскресіння Господнє принесе щось нове, те, що змінить їхнє життя. Багато років батько, вітаючи родину на Великдень, говорив фразу, яка нині популярна: «Христос воскрес — воскресне Україна». Мені здається, це настільки глибоко запало в душі українців, що, можливо, ми цим самим і вимолили у Всевишнього той день незалежності, який із повним правом можна називати днем воскресіння України.

У часи ув'язнення братів, коли у святкові дні збиралася невелика частина родини, Великдень був просякнутий смутком і болем. Але батько, який був великим оптимістом, хоч і прожив дуже складне життя, до останніх днів говорив, що все так не буде. Тому такі свята були для мене і веселими, і гіркими. Але з кожним роком ті сумні часи поступово стираються в пам'яті, нині стараюся не думати про ті роки... Ми перш за все йдемо на нічну Службу Божу, потім усією родиною сідаємо до святкового сніданку. Після цього молоді вирушають у Шевченківський гай на гаївки, а ми з дружиною вже знаходимо якісь свої інтереси.

За Службу Божу давали 15 днів

Отець Богдан Сухий,
священник-емерит УГКЦ

У радянські часи простий чоловік-трудяга міг піти в церкву, скажімо, православну, посвятити паску — його ніхто не зачіпав. Якщо чоловік був якимсь трошки начальником, то це вже було для нього проблемою. Але нині хоч згадати про вчителів. Звичайно вони до церкви піти не могли, але на Великдень їм це дозволяли. Ба більше, їх навіть змушували це робити. Деяких учителів спеціально призначали стежити, хто зі школи — директор, завуч, інший учитель чи хтось із учнів — відвідує на Великдень церкву. Їхнім завданням було доносити, хто пішов до плащаниці чи святити паску. Звісно, зазвичай ніхто нічого не доносив, хоча траплялися й такі випадки, але в цей день учителі могли, не боячись, піти помолитися. Сьогодні мені самому вже не віриться, що такі часи ми пережили...

Тоді, коли Церква була в підпіллі, я ще не був священником, але скільки себе пам'ятаю, завжди з татом возили священників по селах. Храми були закриті, але люди мали ключі, тож, коли священник приїжджав у село, церкву відчиняли і відправляли Службу Божу. Але знаєте, були люди, а були людська. То не було КГБ чи москалі, то були місцеві «шестірки», які в ті дні особливо активно бігали по селу. Проте селяни ставали гуртом і не допускали таких людей до церкви, а потім так само гуртом виводили з неї священника. Хоча були випадки, коли священника забирали — за такі дії давали 15 днів.

12 квітня 2012 р.
(Львівська газета)

(Дещо з історії герба України)

Україна потребує повернення Хреста

Герб України, званий тризубом, має свою довгу історію, тому ми, українці, повинні ближче її пізнати. Спонукає нас до цього 1025 — літній ювілей Хрещення Русі — України. Від 988 року, коли князь Володимир Великий у Києві охрестив свою державу, на той час званою Русь, Україна успадкувала християнську культуру. Тому-то етимологія тризуба міцно пов'язана з історією самої держави, яка в ті часи мала назву Київська Русь.

Переглядаючи історичну літературу, часто можна зустрітися з термінами Староукраїнська держава, Київська Русь, Руська держава.

Перша згадка про ці землі була датована IV століттям. Готський історик Йордан описує плем'я роуссомонів, учасників антського союзу племен на Нижньому і Середньому Дніпрі. До речі, зв'язок між антами та племенами, які заселяли терени Київської Русі, підтверджував у своїх працях Михайло Браїчевський, український історик. В книзі «Біля джерел слов'янської державності» автор стверджує, що анти започаткували процес державотворення у східних слов'ян та значно вплинули на розбудову давньоруської держави з центром у Києві. Згадки про ці землі є також в сирійських, скандинавських та візантійських хроніках VI століття і відносяться здебільшого до племен, які заселяли терени на північ від Чорного моря.

Встановлення етимології слова „Русь” є доволі важким завданням для істориків та науковців. Згідно з однією із версій, термін був започаткований в IX столітті середньоазійським (персидським) ученим Муса аль-Хорезмі (780–850) славний математик, історик і географ, в його географічній праці „Книга картини землі”, в якій говориться, що Дніпро, бере початок з Руської гори. В добу Київської Русі було написано чимало робіт, а зокрема літописів, в яких можна знайти приклади вживання таких слів як „Русь, руський, русинський”. Серед них слід виділити Никонівський літопис, Київський літопис, Слово о полку Ігоревім. Доволі високу історичну, а також географічну цінність становить Повість минулих літ, написана Нестором-літописцем на початку XII століття.

Літописець називав землі, що знаходились поблизу Дніпра — Руссю, а людей, які жили там — русинами. Необхідно підкреслити, що саме на Русі в першій половині XI століття князь Ярослав Мудрий створив одну з перших на той час збірок законів під назвою „Руська Правда”.

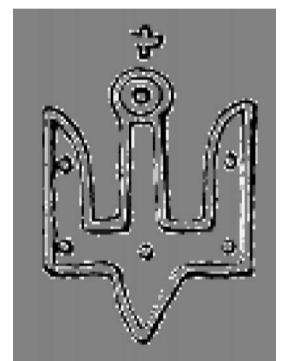
Слід звернути увагу, що слово „Русь” завжди було присутнє в Україні.

В добу Галицько-Волинського князівства за часів Романа Великого всі князі називали себе „князями й володарями Руської землі”, а Богдан Хмельницький теж підписувався як „господар всієї Русі”.

Найдавнішим символом Русі-України був тризуб. Його як державний знак впровадив київський князь Володимир Великий — Хреститель Русі-України у 988 р. З того часу, коли він прийняв християнство, як символ посвяти Русі Хресту посередині тризуба додав Хреста, і тим приєднав її до сім'ї європейських християнських народів. Так з'явився тризуб із Хрестом. Він був викарбований на монетах князів Володимира та Ярослава, підкреслюючи христоцентричність української традиції та культури.

Адже в Хресті України зосереджено її місію і покликання, визначені ще на світанку християнської

цивілізації, під час хресного благословення на київських пагорбах святим апостолом Андрієм Первозванним, а згодом піднесені Великими Князями Київськими: Аскольдом, Володимиром Великим, Ярославом Мудрим та українськими гетьманами і козацтвом.

Тризуб на монетах Ярослава Мудрого.

Досить цікавим у цьому відношенні був і герб Гетьмана Богдана Хмельницького, який за формою нагадував Тризуб увічнений Хрестом.

Слід згадати що символіка Хреста не полишала й українську геральдику.

На початку XX ст., коли відновлено державну незалежність

(Закінчення на 6 сторінці)

Місія з Іваном Павлом II

У Великому Любені що на Львівщині від 2 до 9 березня 2014 р. Перебувала Свята Місія з Блаженним Папою Іваном Павлом II. Моці Блаженного знаходяться під опікою місіонерів у церкві Святого Миколая (УГКЦ). Щодня о 8.00, 10.00 та 18.00 відбуваються Служби Божі з місійними науками. Крім того, отці місіонери проводять молитовні зустрічі з дітьми. Подаємо розмову Люди Бублик з місіонером о. Теодозієм ЧСВВ.

— Отче, розкажіть, будь ласка, про цю Місію, її витоки і завдання.

— Свята Місія — це діло Католицької Церкви, світової Церкви, яка від самого початку паломничає, тобто, по всіх народах провадить місію — проповідує Євангелію, слово Ісуса Христа. Місія має також окреме завдання: коли вже народ прийняв християнство і Церква вже працює, потрібно щоразу відновлювати християнську свідомість, подавати нове християнське знання, вливати новий дух у життя парохії. Для цього протягом цілого тижня провадиться науки, що мають на меті внести в життя людини повноту християнську свідомість. При цьому вірні мають змогу приступити до Святих Тайн і таким чином наблизитися, з'єднатися з Ісусом Христом. Наша Місія ініційована отцями Василіянами і провадиться вже п'ятий рік поспіль. Спочатку вона була присвячена Святій Тайні Хрещення, а зараз уже третій рік ми проповідуємо про Святу Тайну Євхаристії. Поштовхом до проповідування стали науки великої людини, нині святого Блаженного Папи Івана Павла II. Коли його в Римі проголосили Блаженим, ми зрозуміли, що його слова «Відкрийте двері для Ісуса Христа» є дуже актуальними сьогодні в Україні. Минуле залишило страшну прірву в житті цього народу, незагойну рану в його душі. Щоб перемінити обличчя цього народу і загоїти ту рану, потрібен новий подув ласки Божої, сили Духа Святого і живого Ісуса Христа. Цю Місію ми провадимо під патронатом Івана Павла II — маємо зі собою ікону, освячену на його гробі в Римі, реліквії, тобто, речі, на яких він молився, якими благословив людей. Його присутність є для нас дуже великою підтримкою і натхненням, щоб приносити для покалічених і збездечених життям людей оздоровлення, зцілення і зміцнення сили їхньої віри. У проповідуваних науках ми використовуємо вчення Івана Павла II, щоб цей український народ зробити новим суспільством, новою цивілізацією.

— Які науки проголошують отці місіонери?

Моці блаженного Івана Павла II в Україні.

— Темою нашої Місії є Свята Тайна Євхаристії. Але ми представляємо її в контексті різних питань, пов'язаних зі сучасним життям людини. Найперше, через Святу Тайну Євхаристії хочемо пояснити, чим є гідність людини, достоїнство людського життя. Потім через Святу Євхаристію прагнемо пояснити, що є свобода в житті людини, незалежність у суспільному житті. Також хочемо дати глибше розуміння суті і святості Сім'ї: немає Святої Сім'ї без Ісуса Христа. Свята Євхаристія має величезне значення у християнському вихованні. Тому щодня в ході Місії ми зустрічаємося з дітьми різного віку, провадимо науки спеціально для дітей. Через Пресвяту Євхаристію ми також хочемо пояснити паломництво Церкви, яку нам залишив Ісус Христос. Церква і Євхаристія дуже тісно пов'язані між собою. І, врешті, дуже актуальна тема: Євхаристія і державобудування. Ми хочемо допомогти вірним пізнати, як сьогодні будувати нову християнську державу. Треба подивитися на Христа Євхаристійного через віру в Бога, з якої виросла наша українська держава — з віри і хрещення. Тому нинішню нову державу також треба будувати на вірі.

— Отче, чи це єдина така Місія?

— Ця Місія має специфічний характер, тому що нам зараз товаришує Папа Іван Павло II у святих реліквіях та в іконі. Вона має свій відмінний стиль. Тому можна сказати, що це єдина така Місія, вона унікальна.

— Чи діяльність Місії якимось чином пов'язана з тим, що на початку квітня цього року в Римі Іван Павло II буде причислений до лику святих?

— Безумовно. Іван Павло II був на нашій землі у 2001 році і благословив її. Хочеться, щоб після канонізації його присутність на нашій українській землі була ще більшою посеред нашого народу і актуальнішою в нинішній час.

— Місіонери мають намір об'їхати всі парохії України?

— Хочеться, але не знаю, чи дамо раду. Місія не є цілорічною — ми використовуємо два періоди: осінній, коли люди вже закінчили польові роботи і можуть частіше приходити до церкви, і період Великого Посту. Загалом, це приблизно 22 тижні в році.

— Отче, Ви кажете, що Місія відбувається вже в п'ятий рік. Які області вона вже відвідала?

— Ми об'їхали вже багато областей: були і в Києві, і у Хмельницькій області, і в Закарпатті, і, звичайно, по всій Галичині... Але не можна сказати, що ми побували в кожній місцевості названих регіонів. Ми приїжджаємо з Місією до якоїсь області, потім повертаємося і так далі — все залежить від організації і від складеної єпископами програми.

— Отче, завдяки тому, що ви буваєте в різних куточках України, чи можете коротко представити, як виглядає справа з вірою, чи має вона регіональний характер?

Свята Місія з моцями Івана Павла II у Великому Любені.

— Однозначно скажу, що всюди, де б ми не бували, відчувається потреба цієї Місії. На жаль, у нас повсюдно не велика християнська свідомість. Але це правда, що в різних місцевостях є свої нюанси: десь більший духовний занепад, десь більше наростилося людських немочей у вигляді алкоголізму чи інших проблем, десь, можливо, більші проблеми в родинях. Але загалом релігійний рівень більш-менш однаковий. Коли ми приходимо зі словом Божим і за Святими Тайнами, люди відгукуються всюди однаково гаряче. Можливо, десь треба попрацювати 1-2 дні більше, але наша Місія втішається дуже великою популярністю серед людей. Дай, Боже, щоб ми мали силу всіх обслужити.

— Чи на ваші Служби Божі в ході Місії приходять тільки греко-католики?

— Абсолютно ні! На нашу Місію, що проходить в тій чи іншій місцевості, приходять всі, незалежно від конфесійної приналежності. Таким найяскравішим прикладом для нас була Верховина на Гуцульщині. Невеличка місцевість,

де греко-католиків є 70 чи 80 осіб. Сама Верховина і її околиці — це населення різних православних віросповідань. Але впродовж тижня на Службах Божих було стільки людей, що на завершення Святої Місії до Святого Причастя приступило близько 1200 осіб, а присутніх на Службі було значно більше. Вся околиця, всі гуцули, одягнені в національні строї, прийшли на цю урочистість, а на прощання, після благословення заграли нам на трембітах. Це було дуже зворушливо і промовисто: Іван Павло II в білий день зробив велике чудо в тій малій гірській місцевості, серед того народу.

— Чи можна говорити вже сьогодні про якісь результати Місії?

— Результатів Місії не дасться побачити тут і зараз, їх не можна виміряти і представити в тому чи іншому розмірі. Однак, є певні прояви, про які можна говорити вже зараз. Є багато прикладів, коли під час нашого паломництва людям повернулося здоров'я, надія в житті, сила духу. Тому успіхи і плоди Місії в кожній місцевості є значними.

Молитва подолає імперське зло

Якщо ми всі молитимемося у церквах, удома, якщо будемо вірні нашій Церкві і будемо разом, то ніхто нічого нам не заподіє, бо з нами буде Бог. У цьому переконує Архієпископ і Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван (Мартиняк) у своєму відеозверненні на Страсний тиждень.

Архієпископ Іван відзначив, що український народ і всі вірні Української Греко-Католицької Церкви у час Великого посту в особливий спосіб відчувають біль, великий смуток з приводу того, що відбувається в нашій Батьківщині.

«Маємо в церквах фотографії Небесної сотні. Люди моляться за упокій їхніх душ. Маємо сотні пораних і сотні загиблих. І маємо наскоки зла, ненависті, брехні на наш народ з боку імперії, яка хоче розколоти і знищити нашу державу», — зауважив Митрополит.

За його словами, крім того щоб боронитися всіма доступними нам способами, ми мусимо ще й молитися до Господа Бога, відроджувати свою духовність через сповідь і причастя.

Архиєрей зазначає, що те, що діється в Україні, є «гріхом ненависті й брехні». «Тому треба просити, щоб Ісус навернув і показав милосердя тим, які чинять наступ, щоб дав терпеливість нашим людям, українцям, які бороняться як уміють. І щоб дарував усім людям своє велике милосердя з того хреста, на якому Його розп'яли, бо з нього пливе велика сила», — сказав Архієпископ Іван.

«Безперервно має лунати наша молитва до святого Розп'яття. Бо Божий Син помер за всіх нас і Він хоче всіх нас мати коло себе. Саме Він допомагає нам подолати наші гріхи», — закликав Митрополит Іван (Мартиняк).

Департамент інформації УГКЦ

Україна потребує повернення Хреста

(Продовження з 4 сторінки)

України, символом Русі-України надалі був історичний Тризуб св. Володимира Київського.

Вже у січні 1918 р. вийшла в обіг перша банкнота Української Народної Республіки — 100 карбованців, на якій було зображено Тризуб з Хрестом.

Коли влітку 1917 р. Михайло Грушевський оголосив конкурс на кращі ескізи українських паперових грошей у конкурсі взяв участь відомий художник Георгій Нарбут (1886—1920), ім'я якого тісно пов'язане з епохою відродження українського національного мистецтва, вивчаючи стародавні монети, обрав тризуб з Хрестом. Тоді ж у якості герба України було запропоновано тризуб з Хрестом. Саме його і було зображено на перших українських паперових грошах. Однак невдовзі, під впливом атеїстично-антирелігійних настроїв, соціалістичному керівництву Центральної Ради Хрест з тризуба було усунуто.

Аналогічні процеси відбувалися і з державною символікою.

У грудні 1917 — січні 1918 рр. міністр морських справ УНР Дмитро Антонович запропонував Малій Раді УНР затвердити морський прапор: дві стрічки жовта і синя, на синій стрічці золотий Тризуб з Хрестом. „Пізніше це дало привід використати Тризуб з Хрестом для державного герба, що тоді ще усталений не був, скористався цим, щоб в інтересах, головним чином естетичних, провести як державний герб знак св. кн. Володимира... Я вніс на затвердження УЦР проект прапора. Прапор мав бути синьо-жовтого кольору, із золотим знаком на синій смужці з Хрестом у горі” (Зі спогадів Дмитра Антоновича)

Від того часу у справі прапора появились суперечки.

Комісія УЦР вимагала усунення Хреста з прапора, а Морська рада рішучо заявила, що без Хреста моряки не вийдуть у море. Боротьба за Хреста увінчалася успіхом. Антоновичу вдалося відстояти позицію Морської ради та зображення тризуба з Хрестом.

Проте в державній символіці України керівники соціалістичної Центральної Ради під впливом атеїстично-антирелігійних настроїв усунули Хрест з Володимирівського гербу. Від того часу Тризуб почав символізувати „волю”, однак воля без Хреста виявилася швидше волею без свободи. Ситуація трохи змінилася на краще, коли в 1918 р. в Україні прийшов до влади гетьман Павло Скоропадський. За його втручанням було затверджено прапори дипломатичного корпусу України: прапор посла — національний прапор, в середині якого біле коло, а в центрі кола золотий тризуб св. Володимира з Хрестом; прапор посланців (представників дипломатичних місій) — національний прапор, із золотим тризубом на білому полі в лівому верхньому куті.

З приходом до влади в грудні 1918 р. про-соціалістичної Директорії Хрест знову було усунуто з символіки України. „Це було символічним свого роду підписанням смертного вироку Україні як незалежній європейській християнській державі. Для України Хрест є славою і символом Воскресіння, адже згідно з Євангелієм „воскресіння можливе лише через Хрест і у Христі” (Сергій Шумило)

З цього приводу Митрополит Андрей Шептицький писав: «Не знати з якої ініціативи і для якої причини українські патріоти носять малу відзнаку тризуба без хреста. Святий Володимир і всі його наступники вживали тризуб з хрестом державною ознакою. Тризуб без хреста треба визнати за символ повороту до поганства і за сумну ознаку переваги безбожницьких течій серед нашого народу”.

Подібним проявом безбожництва буває заміна відвічної слави Христа: «Слава Ісусу Христу!». словами «Слава Україні!» Очевидно, ніхто з українців не може мати нічого проти оклику «Хай живе Україна», але словом «Слава Україні» заступити акт релігійного прославлення Христа є виразною тенденцією усунути Христа і на його місце поставити батьківщину.

Митрополит Андрей закликав усіх християн енергійно поборювати прояви безбожництва в практиках українського патріотизму. (1941)

Так само наголошував і православний Митрополит Іларіон (проф. Ів. Огієнко) кажучи „Хрест є невід’ємною складовою давньоруського, а отже українського герба”.

Ці слова є своєрідним актуальним духовним заповітом для сучасних українських синів і дочок.

Україна потребує повернення Хреста. А через Хрест — повернення до Христа. Це перший крок, на дорозі до ознаменування нової доби відродження України як християнської європейської держави з понад тисячолітньою традицією. „Символом сходження нової духовно-моральної вісі у східно-європейському пострадянському здеморалізованому вакуумі, початком виконання заповітної місії, до якої і призначена Київська Русь-Україна”. Так зробив колись святий рівноапостольний Володимир Великий, охрестивши Київську Русь в купелі віри Христової. Так маємо вчинити і ми” (Сергій Шумило).

Вже таку думку висловили перемішляни у 2005 року коли зверталися до тодішнього президента Віктора Ющенка такими словами:

„Ми, українці громади міста Перемишля, жителі українських земель, що зараз знаходяться під Польщею, звертаємося до Вас у справі, яка повинна бути розглянута у відповідному часі (Справа стосується повернення Володимирівського гербу України.

У зверненні в короткій формі подано, що без волі народу у 1918 році Українська Центральна Рада на засіданні затвердила герб і прапор України без Хреста. Президент УНР Михайло Грушевський і прем’єр Володимир Винниченко та інші рішили, щоб з герба України (тризуба) усунути хрест. Чорноморці голосували проти цього рішення. Однак більшістю голосів вирішено його з тризуба усунути.

Тризуб з володимирським хрестом.

На жаль теперішній уряд України також прийняв тризуб без хреста. А хрест — це благословення Боже. Військові відзнаки, якими нагороджують офіцерів за заслуги це хрести.

У 1938 р. уряд Карпатської України прийняв герб тризуб з хрестом.

На нашу думку, добре було б помістити широку інформацію в пресі і телебаченні, щоб наш народ усвідомив собі цю історичну правду про яку між іншим засвідчують археологічні розкопки у Києві, де на каміннях і цеглах знайдено знаки тризуба з хрестом, яким пишалася Україна за часів князя Володимира Великого.

Ми переконані, що треба змобілізувати цілий наш український уряд і парламент прийняти закон про повернення володимирівського гербу з хрестом.

Історія Володимирівського герба з хрестом знову цікавить українців. Тому доцільним є ще раз приблизити справу цієї важливої дійсності.

На мою думку Володимирівський Тризуб без хреста, як актуальний державний герб України не має історичного змісту.

Катерина Козак
і Катерина Хоронжук
Перемишль, 3 грудня 2013 р.

В УГКЦ створено Харківський екзархат

Блаженніший Святослав (Шевчук), Верховний Архієпископ Києво-Галицький, за згодою Синоду Єпископів УГКЦ та порадившись з Апостольською Столицею, створив Харківський Екзархат УГКЦ, виокремлюючи його територію з дотеперішнього Донецько-Харківського Екзархату.

За повідомленням Радіо Ватикан від 2 квітня, Святіший Отець дав згоду на канонічне обрання згаданим Синодом о. Василя Тучапця, ЧСВВ, дотеперішнього Ігумена монастиря Святого Василя Великого в Києві, першим Екзархом Харківським, надаючи йому титулярний осідок Центуріонес.

Владика-номінат Василь Тучапець, ЧСВВ, народився 29 вересня 1967 року в Яворові на Львівщині. У 1986 році вступив до Провінції Найсвятішого Спасителя Василянського Чину святого Йосафата в Україні, де 1996 року склав довічні обіти.

Владика-номінат Василь Тучапець ЧСВВ.

Філософсько-богословську освіту здобував у Польщі, захистивши 1998 року ліценціат з патристичного богослов’я.

Єрейське рукоположення отримав 12 липня 1997 р. з рук св. п. владики Софрона Дмитерка, ЧСВВ. Від 1998 року виконував різні душпастирські та настоятельські обов’язки в монастирях Провінції, займався викладацькою діяльністю. Від 2005 року — ігумен монастиря Святого Василя Великого в Києві, а від лютого 2012 р. — Радник та Вікарій Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя.

Одеський екзарх Кир Михайло (Бубній)

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав ввів на престол Одеського екзарха владика Михайла (Бубній).

Водночас владика Михайло (Бубній) став адміністратором для Кримського екзархату. Церемонія інтронізації владика Михайла відбулася в Одесі, у римокатолицькому соборі Святого Климента.

Глава Церкви нагадав, що сьогодні за літургійним календарем візантійського обряду наступає новий період Літургійного року. Лазаревою суботою ми розпочинаємо Квітну тріодь. Починається новий час, закінчується час Чотиридесятниці і ми входимо у пасхальне таїнство, — таїнство смерті і воскресіння Господа нашого Ісуса Христа.

«Сьогодні в новий період літургійного року наш Одеський

Одеський екзарх Михайло Бубній.

і Кримський екзархати починають новий період свого життя, своєї історії. Сьогодні Церква посилає вам нового єпископа», — звернувся

У що вірую?

Шановні Читачі

Мабуть для кожного з нас останніх кілька місяців це час переживання всього, що пов'язане з Україною. Новина за новою, день за днем — цього року все якось біжить набагато швидше. Великий піст почався і начебто миттєво закінчився, бо вже святкуємо Воскресіння — подію чи не найважливішу в історії людства (яка дає надію і на воскресіння нашої Батьківщини). Саме вихід із гробу Ісуса Христа надає сенс нашому життю і нашій вірі. Якби не це, то, за словами Святого Апостола Павла, наша віра була б марна (1 Кор. 15-17). Час Христового Воскресіння є добрим моментом, щоб задуматися над тим, чи вірую в Це, або взагалі: у що насправді вірую я, християнин греко-католик? Чи вірю в те, чого навчає Церква, чи лише допускаю таку можливість?

Сьогодні, коли хтось заявляє (переконливо, чи не дуже), що вірить у Бога, то нерідко може зродитися відчуття, якби не дуже добре усвідомлював, в якого саме. Поширеним, зрештою, явищем є створювання собі бога відповідно до своїх потреб і стилю життя. Таке виробництво божків стало навіть досить модним. Тим часом член Вселенської Церкви може скористатися, хоч і неповним (бо наш людський розум і наша мова є досить досить обмеженими), але все таки конкретним знанням про Нього. Знанням, яке не є сховане за сімома замками в бетонному бункері, а, в добу Інтернету, є виставлене і доступне, щоб кожен з нас міг пізнавати

свою віру і перевіряти, наскільки моє дотеперішнє знання про справи вищі відповідає дійсності.

Кілька років тому, їдучи варшавським автобусом, побачив я молодого хлопця одягненого у футболку з великим польськомовним написом на грудній клітці: „Ісус є моїм Господом”. Спершу прийшло захоплення відвагою цього юнака (і також засоромлення через її відсутність у мене). А друге відчуття зосередилося на змісті згаданого напису. Усвідомив собі я тоді, що набагато легше є сказати „вірю в Бога”, ніж „вірю в Ісуса Христа”. А це, мабуть, тому, що слово „бог” може (підкреслюю — може) бути дуже загальним, абстрактним поняттям, під яким може бути і наш Господь-Сотворитель і, на жаль, порожнеча чи викривлений продукт уяви. Натомість за словами „Ісус Христос” стоїть найконкретніша Особа — Син Божий. Хтось скаже — а яка там різниця, це тільки слова... Але зі Святого Письма знаємо, що дорога до Отця є тільки через Сина, що через Сина і для Сина все було створене. Цілий Старий Завіт веде нас до особи Ісуса Христа, а Новий у центрі ставить нашого Спасителя, бо Він є найважливіший. У Біблії знаходимо нагадування про це (а може і своєрідну інструкцію): „Тому і Бог Його вивищив і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі й під землею, і щоб усякий язик визнав, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця.” Це є особливість нашої віри. Тут ідеться про конкретну особу — Ісуса Христа, а не про якусь там філософську систему. Ідеться про мої щирі з Ним взаємини, про визнання кожного з нас, яке варто повторювати щодня:

Предстоятель до духовенства і вірних Одеського екзархату.

Блаженніший Святослав нагадав людям, що єпископ — це той, хто оживляє Церкву від імені Ісуса Христа. Єпископ — це той, хто несе в собі повноту таїнственного життя Церкви. «Сьогодні велике свято для вас усіх. Може, хтось з вас запитує: ну, чому так довго? Адже майже рік ви чекаєте на свого єпископа. Бо майже рік минув з того часу, як ми забрали від вас владу Василя (Івасюка) і перевели його до осідку Коломийсько-Чернівецької єпархії, міста Коломиї. І ось цей день настав», — сказав проповідник.

«Сьогодні Христос приходить до вас, до своїх священників, до своїх людей в образі вашого єпископа. І так як Христос викликає з гробу Лазаря — вийди, так само сьогодні ваш єпископ скаже до кожного з вас отці: отче, вийди зі своїх проблем, зі своєї біди. До кожного з вірних, які, можливо, ще далеко від Церкви, скаже: вийди зі свого дому, прийди до Христового храму, будь разом із нами злученим з Богом, воскресни разом із воскресінням Христа, який невдовзі засяє між нами», — звернувся Глава Церкви.

Блаженніший Святослав щиро подякував за довгорічну працю в Одеському

і Кримському екзархатах владичі Василеві (Івасюкові). Він тут був першим екзархом і заклав фундаменти цих екзархатів.

Предстоятель Церкви також подякував владичі Броніславові. «Владико, ви були першими, хто зібрав греко-католиків тут, у храмі. З цього катедрального собору розпочалося життя греко-католицької громади. І ми сьогодні знову у вас», — сказав Блаженніший Святослав.

Окремо звернувся до духовенства Одеського і Кримського екзархатів: «Будьте поєднаними з вашим єпископом так, як віруюча душа поєднана з Богом. Тоді екзархат розвиватиметься».

Він попросив підтримати владу Михайла (Бубнія): «Щоб владика підтримав і оживив вас, а через вас усіх віруючих людей на цих теренах».

Ординарій Одесько-Сімферопольської дієцезії РКЦ Броніслав Вернадський висловив радість з приводу інтронізації владки Михайла. Він зауважив, що духовна праця є нелегкою на півдні України, тому побажав новому Одеському екзархові Божого благословення.

Департамент інформації УГКЦ

Ісусе Ти є моїм Господом. Іншими словами: не ідеться про те, щоб ходити до церкви, бо така наша українська традиція, але щоб робити це з любові до Бога. У такому визнанні можуть нам допомогти саме знання про „конкретного” Бога. Їх найкращим джерелом є Святе Письмо. Тут є все, а читання цієї лектури має певну властивість — чим більше читаєш, тим більше розумієш і навпаки. Як казав Святий Єронім „незнання Святого Письма є незнанням Христа”. Своєрідним ключем до Біблії є Катехизм Католицької Церкви біля якого варто щоб стояв на нашій полиці Катехизм УГКЦ „Христос наша Пасха”. У цих двох позиціях синтетично викладено все те, що треба нам знати, у чому орієнтуватися в справах нашої віри. Щоденне, кількахвилинне читання даних книг це пізнання Христа і молитва.

Скріплювання віри знанням є у XXI просто необхідне. Кожному

варто знати не лише як виглядають „життєві дорожні знаки”, але що вони означають і чому стоять саме в тих, а не інших місцях. Сьогодні багато хто намагається охолодити нашу віру, щоб згодом від'єднувати нас від Церкви. А знання це зброя і захист від того, щоб „зерно невіри не стало деревом невіри”. Знання про Христа і Його навчання це сила для того, щоб, як писав митр. А. Шептицький „незмінно зберігати правду Святого Об'явлення”. У час коли лунають всякі реформаторські пропозиції змін навчання Церкви, воно особливо потрібне, щоб усвідомити те, що можна змінити у Церкві, а чого ні. Що відповідає волі Господа, а що є сповненням людських забаганок. Це також розізнання хто насправді „іде в ім'я Господнє”, а хто вправно пробує нас гарними, наповненими любов'ю словами від Христа відтягнути.

Ігор Горків

Леонід Глібов

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Христос воскрес! Радійте, люди,
Біжить у поле, у садок,
Збирайте гіллячко і квіти,
Кладіть на Божий хрест вінок.*

*Нехай бринять і пахнуть квіти,
Нехай почує Божий рай,
Як на землі радіють дати
І звеселяють рідний край.*

*На вас погляне Божа Мати,
Радіючи з святих небес...
Збирайтесь, діти, нум співати...
Христос воскрес!
Христос воскрес!*

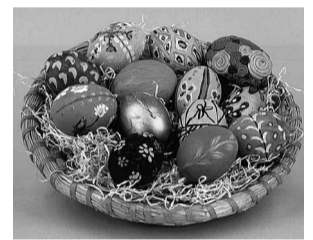
М. Верес

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Христос Воскрес! Усе радіє,
Сміється сонечко з небес,
Прозора річечка леліє —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!*

*В траві фіялочки зітхають
І пролісок тремтить увесь,
Розквітла яблунька аж сяє —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!*

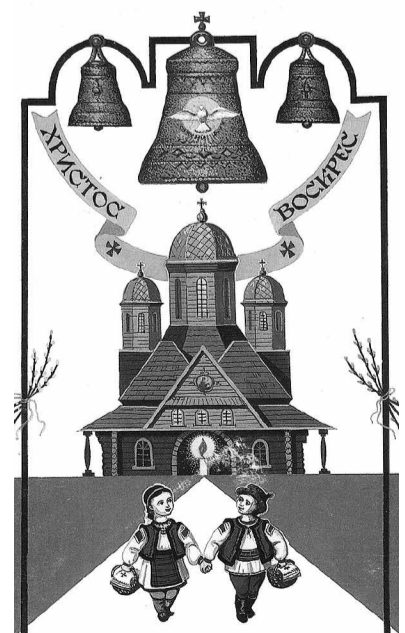
*Дзвенять пташки у полі, в лісі;
І дзвін співає до небес,
Де білі хмарки розплилися —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!*

Грицько Чупринка

ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ

*В небі, в зоряній безодні,
Тонуть дзвони великодні,
Тонуть, тонуть, ніби сон,
Б'ють, дзвонять тон у тон;
З ними дума в небо лине,
З ними никне, з ними гине
Тьма заслон. Гаснуть зорі.
Знову світло.
Все радіє, все розквітло.
Зникла сила перепон.
Вся земля — святий амвон!
Сяйвом душі всі облити
І немає їм на світі
Заборон.*

Богдан СМОЛЯК

Справжня весна

*Ударив квітень у зелені дзвони —
аж грудка ворухнулась.
Бо жива.*

*Аж за Рікою заіржали коні —
такі ж неперебутні, як трава!*

*А щойно цвітом скреснули черешні
понад ошатні вінця загорож —
чиєсь зимове серденько нарешити
залагіднилося також...*

Ненька напровесні

*По сто звісток летить сорока.
Тополі вистраждали ноги.
Бубнявють найпершим кроком
щасливиці — зчовгані пороги.*

*А мати жде собі...
Неправда,
нема дороги над чекання!
То — рух душі. На біль зарадне,
спішишь у світ її зітхання.*

*У тумані, у квітневому тумані
загубилося вороняче гніздище,
і ворона, з гілочкою в дзьобі,
над невидним парком панікує —
крильми розгортає густобілля,
каркнути воліє, та не сміє.*

Ластів'яче літо

*Це так звичайно: ластівки в росі,
і сонце, що з дощами йде у парі,
і тиша в усі — чує все й усіх,
її ж почують, може, коні карі.*

*Он хмара ясена стає...
А серпокрилі блискавиці
влучають у гніздо своє,
щоб... до пташаток притулитись.*

*Вже ніч годинника знімає —
рука в безчассі зависа.
Де поле стелиться духмяне —
літати пробує душа.*

*Сміється уві сні Олюся,
і мальви в темноті цвітуть.
Погодник, чути, повернувся
на власний розсуд — не на суд.*

ЗАПРОШЕННЯ

НА XXII ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ САКРАЛЬНОЇ ТВОРЧОСТІ В БІЛОМУ БОРІ

Щирозапрошуємо дітей,
молодь та батьків взяти участь

у **XXII Фестивалі української сакральної
творчості,**

який відбудеться **24.05.2014**
у Білому Борі
під кличем:

«Любі, любім один одного, бо любов від Бога,
і кожен, хто любить, народився від Бога
і знає Бога» (1 лис. Івана, 4,7)

У програмі:

10.00 — Божественна Літургія, яку очолить
Владика Кир Володимир Ющак ЧСВВ

11:45 — 12:30 — Обід

12:30 — Фестиваль сакральної творчості:
«Любі, любім один одного, бо любов
від Бога, і кожен, хто любить, народився
від Бога і знає Бога» (1 лис. Івана, 4,7)

Форма: релігійна музика, релігійна поезія, теа-
тральні групи.

Театральні групи та індивідуальні особи просимо
зголошувати до с. Мелані Кузьо СНДМ та до о.
д-ра Ярослава Романа;

Просимо подати: ім'я та прізвище/назву гру-
пи, заголовок твору/програми, хто підготував,
кількість виконавців та опікунів, адресу та тел. до
контакту, mail)

Час: індивідуальні особи — не довше як 5 хвилин,
групи — не довше як 8-10 хвилин;
У програмі можна використати все, що
відноситься:

- до життя Митрополита Андрія Шептицько-
го та Патріарха Йосифа Сліпого
- притчі зі Святого Письма,
- релігійна творчість на основі Божих
Заповідей,

14.00 — Будуть признані призи переможцям
у єпархіальному Художньому конкурсі: «Біблійні
оповідання з Євангелії від св. Івана» (О — 3 кл.
учні початкової школи, 4 — 6 кл. учні початкової
школи, гімназії)

14.30 — Вогнище,

Організатори:

- Греко-католицька парафія у Білому Борі;
- Єпархіальний катехетичний відділ,
- Комісія до справ дітей та молоді
Вроцлавсько-Гданської єпархії,
- Шкільний комплекс ім. Т. Шевченка у Біло-
му Борі.

Від імені організаторів
о. д-р Ярослав Роман
с. Меланія Кузьо СНДМ

Єпархіальний

**художній біблійний конкурс
для дітей та молоді у 2013/2014 р.**

Правила конкурсу:

1. Художній Конкурс:

„Біблійні оповідання з євангелії від св. ІВАНА”

2. Мета конкурсу:

- поглиблення знання про Святе Письмо,
- поглиблення християнського життя,
- скріплення релігійної ідентичності,
- зацікавлення Святим Письмом в родині,
- наслідування життя Святих осіб з Євангелії,

3. Учасники:

- діти дошкільного віку,
- учні початкової школи — класа I,
- учні початкової школи — класа II,
- учні початкової школи — класа III,
- учні початкової школи — класа IV,
- учні початкової школи — класа V,
- для учнів початкової школи — класа VI,
— для учнів гімназії,

4. Організатори та правила конкурсів

1) Організатори:

- Конкурс відбуваються за благословенням
Вроцлавсько — Гданського Єпископа Кир
Володимира Ющака.
- Організатори: Єпархіальний Катехетичний
Центр та Комісія до Справ Дітей та Молоді
Вроцлавсько — Гданської Єпархії.

2) Правила:

- роботи повинні бути самодільні, раніше не
опубліковані, та не нагороджувани на інших
конкурсах
- кожна робота повинна бути підписана: ім'я
та прізвище, вік, адреса, ім'я та прізвище ка-
техита, назва парафії, назва біблійної історії,
- праці можуть бути виконані у форматі А3
та А4.
- учасники носять кошти виготовлення та
переслання робіт.
- організатори застерігають собі право не по-
вертати і публікувати конкурсні роботи.

3) Призи:

- переможці конкурсів отримують нагороди
фундовані організаторами
- переможці конкурсів отримують нагороди
на з'їздах дітей у 2014 р. в Білому Борі та
в Лігниці.

4) Час надсилання праць:

- виготовлені роботи слід надсилати до 1
травня 2014 року за адресою:

**ks. Arkadiusz Trochanowski
ul. Osiedle Dolne Miasto 26/3 78-600 Walcz**

с. Меланія Кузьо
о. Ярослав Роман
о. Аркадій Трохановський

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах. Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 89 761 04 21), **прот. Богдан Степан** - координатор від Перемисько-Варшавської архієпархії, **о. Аркадій Трохановський** - координатор від Вроцлавсько-Гданської єпархії, **Ігор Горків** - тематична сторінка, **прот. Богдан Панчак** - богословська колонка, **о. Павло Поточний** - катехетична колонка, **Михайло Пульковський** - колонка «Жива парафія», **Дарій Гаврилець** — технічна редакція. Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie,

redakcji: tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001